

slopes of the valleys often covered with forests contribute to the development of recreation.

Central water recreation area is characterized by less favourable environmental situation. The river valley is deep and narrow, winding, with steep slopes, covered mainly with trees and shrubs. Within the river valleys there are settlements, which are associated with industrial, agricultural and municipal pollution of watercourses, and therefore the water quality indicators are much lower. This area is characterized by high population density, and thus high recreational demand. In connection with the increase in the number of unorganized holidaymakers, individuals who prefer short term rest (especially in suburban areas of Ternopil, Terebovlya, Chortkiv) demand on the coastal zones along aquatic systems increases considerably.

South WRD is characterized by little regulation of runoff, a relatively small number of ponds and reservoirs, increases the water content and the depth of the rivers. It is characterized by the high pollution of the water. In South WRD, there are developed the optimal conditions for the development of all functional types of recreation - therapeutic recreation, recreation and sports, sports tourism, educational, amateur.

Keywords: water quality, environmental assessment, water recreation resources, Ternopil region.

Надійшла 24.04.2017р.

УДК 379.85

Віталій КОЗОВИЙ

ЛЬВІВ – МІСТО ІСТОРІЇ ТА СЕНТИМЕНТАЛЬНОГО ТУРИЗМУ

У статті розглядається інформація стосовно розвитку сентиментального туризму в межах міста Львів, а також, які об'єкти є потенційно привабливими для розвитку сентиментального туризму: архітектурні пам'ятки, сакральні об'єкти, пам'ятники. Йдеться про польську історичну та культурну спадщину. Висвітлюється важливість історичних споруд, їх відновлення та реставрація. Для прикладу, проаналізовано дев'ять об'єктів, які знаходяться в межах центра міста, які підкреслюють туристичну та історичну насиченість Львова. Історичні відомості слугують основою даного дослідження.

Ключові слова: Львів, сентиментальний туризм, Польща, українська діаспора, пам'ятки, сакральні об'єкти.

Постановка проблеми. Сентиментальний туризм у місті Львові розвивається стрімко, особливо цьому сприяють поїздки туристів з Польщі. У будь-якому випадку, це один з видів туризму, який на перший погляд складно визначити його характер. Тепер, коли Україна стала незалежною державою, українці налагоджують відносини з Польщею. Туризм, у даному випадку, є хорошим взірцем таких взаємин. Потрібно детально вивчати мотиви таких подорожей та чим саме приваблює туристів славетне місто Львів. Історично склалось, що вчені (українські і польські) розглядали культуру Львова переважно в ракурсі національних парадигм, з певним ідеологічним спрямуванням відстояти власну позицію.

Аналіз останніх джерел та публікацій. Фактичний матеріал можна поділити на кілька підгруп: автори, що досліджували сентиментальний (ностальгійний) туризм; автори, що розглядали питання Львова (історії, культури, етносу тощо). До першої категорії можна віднести наступних науковців: О.І. Вуйцик, Ф.Ф. Шандор, Івона Дуда-Бобко. Ю.І. Николишин, В.П. Бадяк. І. Сало, А. Садомира, І. Лемко описували історію Львова з визначними датами та подіями. Ольга Харчишин досліджувала культурні традиції та фольклор міста. Роман Чмелик приділяв увагу польсько-українським взаєминам, в тому числі і прикордонних районів. Також про Львів писали і польські науковці: Dobrochna Dabert, Ryszard K. Przybylski –

писали про культурне життя міста.

Метою є дослідження сентиментального туризму у місті Львові.

Завданням дослідження є виділення та характеристика міста Львова, включно з туристичними об'єктами (різного часу та характеру) для розвитку сентиментального туризму.

Виклад основного матеріалу. Львів розташований на етнічних українських землях і є одним з головних сполучень українського народу. Львів завжди приваблює туристів зі всього світу. Без сумніву, найчастішими гостями цього славетного міста є поляки, адже українців з поляками поєднує не лише кордон, але й спільна історія.

Львів процвітає сентиментальним туризмом, особливо кількість займають поляки. Сюди приїжджають не лише подивитись визначні та унікальні місця історії, архітектури, а й духовно наснажитись. Не один колишній львів'янин, а сьогодні мешканець Варшави чи Києва, сподівається знову наситити своє серце флюїдами Львова. З Канади приїждять до свого місця народження у пошуках свого коріння. Не даремно Львів називають «культурною столицею» України [4]. Львів ще називають «Місто-фест», адже за рік тут відбувається більше ста культурних заходів та подій, що не може не приваблювати туристів з сусідніх регіонів (Фестиваль писанок; Шевченківські дні у Львові; Свято сиру і вина тощо). Наприклад на зимові свята у Львові можна почути колядни-

ків з України, Польщі, Литви. Міжнародний фестиваль колядок на Старий Новий рік залучає співочі колективи з Польщі (колектив «Kalina»). Польські туристичні фірми пропонують відвідати Львів, Закарпаття, Волинь. Наприклад Biuro Turystyczne Quand організовує тури до Львова. Вихідні у Львові «Нема міста кращого за Львів» - тур вартістю 130 злотих (за особу). Туристам влаштовують прогулянку містом з відвідуванням Домініканського собору, огляд музеїв на Площі ринок та Ратуші, пам'ятника А. Міцкевичу та Оперний театр. Згодом оглядають панораму Львова з Високого замку (<http://www.quand.com.pl/>).

Сентиментальний туризм і ностальгійний є словами синонімами. Вчені з Польщі Олія Вишнева та Лежек Баранек виділяють термін «сентиментальний туризм» у статті «Розвиток сентиментального туризму у Центрально-Східній Європі». Український еквівалент – ностальгійний туризм, на чому наголошують вітчизняні вчені та туризмознавці [7]. Термін «ностальгійного туризму» ближчий і зрозуміліший для українського контингенту, тому справді ці терміни можна вважати однаковим за значенням, але різним у написанні.

«Сентиментальний туризм» походить від слова «сентименти», тобто почуття та емоції. Саме певний психологічний стан супроводжує туриста під час подорожі і такі емоції переростають у «свого роду» ностальгію, саме це і є мотиваційний фактором таких подорожей.

Після проголошення незалежності України, у 90-х рр. ХХ століття до неї зріс інтерес польських туристів, особливо з огляду на те, що територія Західної України, зокрема п'ять областей (Львівська, Тернопільська, Івано-Франківська, Волинська, Рівненська) входили до Другої світової війни до Польщі.

Вивчення новочасного культурного життя Львова, має історично спричинені труднощі: різкі зміни в розвитку культури Львова до і після 1939 р. Складним періодом був час німецької окупації (1941-1944 рр.). Після 1944 р., внаслідок так званої «радянської» Львова, відбувається нівелювання поліетнічної мозаїчності міста, але сьогодні Львів становить майже моноетнічну спільноту (у 2001 р. українці у Львові склали 88% населення, а друга за кількістю група – росіяни, що становила 9 %). Сьогодні існує безліч українських друкованих та Інтернет-видань, щодо популяризації історичної та духовної складової Львова, які виявляють його «багатокультурність». Провідними тезами в розкритті теорії «багатокультурності» Львова є намагання вийти з вузьких меж та побачити Львів ззовні, привернути увагу ту-

ристів. Особливо активно створювався та набула поширення у Львові до 1939 р. польська культура, оскільки загальна структура тогочасного культурного середовища була позначена польським пануванням. Поляки займали найзручніші позиції та переважали майже у всіх ланках життєдіяльності міста [7].

Велика кількість видатних особистостей приїздили до Львова. Наприкінці ХІХ ст. Владислав Желенський – видатний польський композитор приїздив з театральною прем'єрою «Конрад Валленрод». Захід привернув увагу представників музичних, театральних і журналістських кіл Варшави, Львова, Кракова та інших міст. Владислав Мерзвинський – польський оперний співак «король тенорів і тенор королів» підкорив Львівську оперу у жовтні 1885 р. Георг Браденс – датський літературознавець брав участь у відкритті пам'ятника королю Яну Соберському у 1898 р. Станіслав Виспянський – польський прозаїк, поет і художник подорожував Львовом у пошуках натхнення. Захоплювався побутом та культурою українців та у галицькій столиці малював Домініканський та Вірменський собори. Генрик Сенкевич «король польського роману» та лауреат Нобелівської премії з літератури також здійснював візити до міста Лева. Список можна продовжувати...[3]

Велика кількість українців тепер проживає за межами України. Українська діаспора – це перебування народу поза етнічною територією внаслідок добровільної чи примусової еміграції [6]. Українська діаспора у Польщі, за даними Об'єднання українців у Польщі, нараховує близько 100 тис. людей. Щодо офіційних даних, то під час проведення національного перепису населення, здійсненого у 2002 році у Польщі, чисельність українців – громадян Польщі становила 27 172 особи. Громадяни Польщі українського походження розселені переважно у західних та північних регіонах країни[5].

Львів, як і вся область переважає за кількістю історичних монументів. Нажаль, більшість таких об'єктів потребує реконструкції. Мова йдеться про історичні ансамблі міста, сакральні об'єкти. Про Львів написано зовсім мало на пам'яткоохоронну, нормативно-правову, реставраційну тематику принципово вирішується доля об'єкта культурної спадщини, засади збереження його естетико-архаїчної автентичності, можливо й модернізації для комфортніших умов проживання, використання [11].

Що ж ми розуміємо під спадщиною? Насамперед, це ті об'єкти, які мають виразне

забарвлення: поховання (військові), пам'ятники, меморіальні таблиці, культові споруди – костели, монастирі.

Сакральні об'єкти Львова:

- Преображенська церква;
- Успенська церква;
- Храм Пресвятої Трійці;
- Церква Христа-Спасителя;
- Храм Петра і Павла;
- Храм Святого Антонія;
- Храм Святого Івана Золотоуста;
- Храм Пресвятої Богородиці;
- Монастир Кларисок;
- Храм Святої Урсули;
- Дзвіниця храму Святого Духа;
- Храм Святої Марії Магдалини;
- Храм Святого лазаря;
- Храм Святої Єлизавети;
- Катедральний собор Святого Юрія;
- Храм Святопокровського;
- Храм Святого Миколая;
- Храм Покрови Пресвятої Богородиці;
- Костел єзуїтів;
- Каплиця Боймів;
- Каплиця Кампіанів;
- Латинський (Кафедральний) костьол;
- Бернардинський собор;
- Каплиця Трьох Святителів;
- Домініканський собор (Церква Святої Євхаристії);
- Костел Божого тіла;
- Ансамбль Вірменського собору;
- Барокова ротонда.

Гармонійному міжетнічному розвитку українців і поляків сприяли їхні християнські традиції, а також авторитет церковних ієрархів. Важливу роль у налагодженні діалогу двох народів, а також і вірмен, відіграв архієпископ Львівський Вірменської Католицької Церкви (сьогодні Вірменський собор) Юзеф Теодорович [9].

Також варто згадати безліч архітектурних об'єктів міста: Палац графів Потоцьких; Львівська галерея мистецтв; Львівський театр опери та балету ім. С. Крушельницької; статуї Венери і Марса; Палац Любомирських; статуя Діани; статуя Адоніса; статуя Нептуна; статуя Амфітрити; пам'ятники Т. Шевченку, І. Франку, А. Міцкевичу, М. Грушевському, С. Бандері, Д. Галицькому.

Велика кількість унікальних об'єктів знаходиться на Площі ринок, де і можна зустріти великий приріст туристів, особливо у зимовий час (Новорічні та Різдвяні свята) та у літню пору. Центр міста є свого роду серцем міста і

відповідно туристичним надбанням, де знаходиться безліч туристичних об'єктів, кафе та просто чаруюча атмосфера.

Згідно даних, стає зрозумілим, що над об'єктами, у різний час працювали люди з різних куточків світу. Дане твердження показує увесь зміст поняття про «багатокультурність» міста.

Варто зазначити, що як сам Львів, так і об'єкти зазнали значних пошкоджень. Як у перший день Другої світової війни 1 вересня 1939 р., так і в перший день німецько-радянської війни 22 червня 1941 р., Львів зазнав пошкоджень від німецьких авіабомб. Наприклад, лише дзвіниця храму Святого Духа у Львові уціліла після бомбових ударів німецької авіації у вересні 1939 р. В роки війни пошкодженими спорудами, ніхто не переймався. Ця справа відкладалася до встановлення мирного часу і налагодження матеріального забезпечення.

З приходом наприкінці липня 1944 р. Червоної Армії у Львів робота з ремонту чи відновлення зруйнованих пам'яток умовно велася у двох напрямках: 1) меморіально-цивільному та 2) архітектурно-мистецькому. Доволі складні питання доводилося вирішувати радянським органам з другим напрямом – архітектурно-мистецьким (пам'ятками культурної архітектури). Первісне обстеження визначних споруд Львова, проведене наприкінці вересня – на початку жовтня 1944 р. за участю представника Комітету у справах архітектури при РНК СРСР, засвідчило, що багато з них знаходиться у незадовільному стані. Так, костьол Св. Миколая під час воєнних дій зазнав пошкодження та ремонт, хоча б тимчасовий був необхідний.

Певного оптимізму в цих, загалом незадовільних справах додала постанова РНК УРСР від 6 грудня 1945 р. «Про заходи до впорядкування стану пам'яток культури, старовини і природи на території Української РСР», якою затверджувалося «Положення про пам'ятники культури і старовини». В останньому оголошувалося: охорона пам'яток є важливою державною справою, залежно від наукової, історичної або художньої цінності, пам'ятки поділялися на пам'ятки загальносоюзного, республіканського і місцевого значення; історико-культурні пам'ятки та монументи підпорядковувалися Комітетові у справах культурно-освітніх установ, пам'ятки архітектури та пов'язані з ними пам'ятки монументального мистецтва й садово-паркової архітектури – Управлінню у справах архітектури. Відповідну міжвідомчу підпорядкованість пам'яток було здійснено на місцях. Практика засвідчила, що такий міжвідом-

чий поділ пам'яток був неефективний, на

нього нарікали не один десяток років.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

Рис.1. Пам'ятні об'єкти Площі ринок у фотографіях

Нижче подана характеристика даних об'єктів.

Пам'ятні об'єкти Площі ринок у таблиці

№ об'єкта	Назва об'єкта	Період заснування (< - початок будівництва; > - завершення будівництва)	Опис об'єкта
1.	Латинський кафедральний костюль	< - 1360 > - 1481	Архікафедральна базиліка Успіння Пресвятої Діви Марії — головний храм Львівської архідієцезії Римо-Католицької Церкви. Пам'ятка сакральної архітектури XIV- XVIII століття. За даними, будівлю звели міщани міста.
2.	Каплиця боймів	< - 1609 > - 1615	Каплицю звели за проектом вроцлавського будівничого Андрія Бемера. Філігранна різьба фасаду й багатство інтер'єру свідчать про смаки Ядвіги, Павла та інших Боїмів. Тепер вона слугує музеєм. Каплиця відкрита для відвідування лише влітку.
3.	Ратуша	< - 1827 > - 1835	Ратуша є центральним будинком і розташована на вул. пл. Ринок 1. Найдавніший будинок львівської ратуші існував уже в XIV ст. Його часто перебудовували. Сучасну будівлю Львівської ратуші звели за проектом архітекторів Франца Трешера, Йозефа Маркля, Алоїза Вондрашки під керівництвом Юрія Глогівського.
4.	Церква Святої Євхаристії	< - 1749 > - 1764	Пам'ятка входить до всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. В 90-х рр. XX ст. Домініканський собор став греко-католицьким храмом Святої Євхаристії. Храм перебудовувався безліч разів. До роботи долучались: архітектори Ян де Вітте; Юліан Захаревич; Альфред Захаревич; Себастьян Фесінгер.
5.	Церква Преображення Ісуса Христа	< - 1878 > - 1898	Місце церкви раніше займав костел ченців-тринітаріїв з Іспанії. Під час революції 1848 р. їхній храм зруйнувала австрійська армія. В Церкві прощались з лідером гурту Скрябін - Андрієм Кузьменком.
6.	Музей Арсенал	< - 1554 > - 1556	У XVIII ст. в підвалах будівлі утримували полонених козаків. Реставрація відбулась у 1979-1981 роках.
7.	Церква Успіння Богородиці	< - 1591 > - 1629	Храм збудований за планом польського архітектора Павла Римлянина, львів'янина Войцеха Капіноса та поляка Амвросія Прихильного. Церква є найстаровиннішою серед православних у місті.
8.	Гарнізонний храм св. ап. Петра і Павла	< - 1610 > - 1630	Храм збудований у стилі раннього бароко. Італійський архітектор Джакомо Бріано керував процесом будівництва. В стінах Храму виступають різні колективи: хор; квартети; ансамблі.
9.	Вірменський собор (Ансамбль)	< - 1356 > - XX ст.	Заснований 1356 р. він став культовим осередком вірменської спільноти. До Ансамблю входить: Вірменський собор; Дзвіниця; Палац вірменських архієпископів; вірменський банк; Монастир вірменських бенедиктинок; Колона святого Христофора; Вівтар «Голгофа».

Утворена урядова комісія на чолі із заступником голови РНК УРСР поетом М. Бажаном затвердила «Інструкцію Комітету в справах культурно-освітніх установ при РНК УРСР і Управління в справах архітектури при РНК УРСР», визначила завдання щодо проведення обліку пам'яток, котрий охоплював первинний облік, укладання реєстру, вивчення та їх каталогізацію. Комісія розробила та надіслала на місця облікову документацію на всі види

пам'яток тощо. Згодом згадане управління видало й розіслало «Технічну інструкцію по експлуатації пам'ятників архітектури, які перебувають під державною охороною».

У цьому контексті Львів мав певні особливості, пов'язані з наявністю вагомий польської культурної спадщини. Крім зовнішньої фіксації стану об'єктів, визначення матеріальних витрат та рятівні роботи пошкоджених споруд, партійно-радянські органи зважали на

їх архітектурно-мистецьку вартість, насамперед на ідейний зміст.

У фонді колишнього партійного архіву Львівського обкому КПУ зберігаються довідки, підготовлені в середині 1945 р., мабуть науковцями Інституту суспільних наук АН УРСР (керівник І. Крип'якевич), про історико-архітектурні об'єкти і природні місця Львова (Високий замок, Львівські укріплення, Личаківське кладовище), пам'ятники, меморіальні таблиці, знаки, які підкреслюють польський характер міста, як наголошується у довідці.

Цей наголос міститься, у свою чергу, в листі керівників Львівщини голові РНК УРСР М. Хрущову, що у Львові встановлено понад 20 пам'ятників на честь польських королів, генералів і жодних, які б «відображували історичну тягу корінного населення – українців до визволення від австро-угорського та польського гніту й приєднання до України, великого братнього народу Росії». Автори листа просять ухвалити постанову про спорудження пам'ятників Т. Шевченку та І. Франку, популярність яких серед найширших шарів населення міста й області величезна.

Попри позитивні кількісні пам'яткоохоронні факти, виділялись і негативні: реставраційні роботи розтягувались на невизначений час, що супроводжувалось коливанням вкладення коштів [1]. Велика кількість будівель були повністю знищені впродовж Другої світової війни. У післявоєнний час, якскравим прикладом відновлення та відбудови був не лише Львів, а й Варшава, яка була майже зруйнована вщент. Після завершення війни відбулось кілька дивовижних перетворень та реконструкцій у Варшаві, які згодом стали туристичним надбанням [5].

Схожа ситуація була у Польському місті Ясло, після окупації міста 8 вересня німецькими загонами. Наслідки Другої світової війни призвели до величезних втрат багатьох історичних монументів. Практично 97 % будівель були знищені. Лише невелика кількість збереглись з-поміж інших. Площа ринок міста (The Market Square) після війни залишилась у руїнах. Незважаючи на втрати, деякі місця були відновлені та повернені до початкового вигляду [10].

Зміна влади, яка прийшла після війни, посприяла успішності процесу відновлення місць. Багато проектів розглядали і ідеї Яна Богуславського втілили в життя. Також було прийнято реконструювати Старе Місто (Вроцлав) в аналогічному варіанті XVII-XVIII ст. і сьогодні вона занесена до всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. Ідеї реконструкції базувались на

роботах Каналетто. Можна навести кілька прикладів більш ранньої (довоєної) реконструкції будівель. Наприклад: Костьол Святого Джона – один з найкращих. Спершу, він був збудований як готичний храм, але згодом перебудований у XIX ст. Відновлення невеликих міст, зокрема таких, як Глогув, відбувалось поетапно. В результаті руйнувань, місто втратило свій звичний вигляд і після реконструкції набуло у комплексі історичної та постмодерної форми [5].

Значною мірою подібна проблема була з цвинтарем Орлят у Львові. Відбудова Орлят Львівських – це шана святій пам'яті виграної поляками. На початку 70-х років XX ст., розпочалось нищення цвинтаря, що було прикладом ідеологічної та фізичної розправи радянського режиму над польською історією. На початку 90-х почалось його відбудова [6].

Пам'ятки є дуже важливим елементом у туризмі. У такому значенні можна виділити кілька критерій для оцінки пам'яток: доступність пам'яток, їх стан, наукова цінність, історична значимість, роль у сучасних умовах. Варто зауважити, що з приходом часу, не всі об'єкти зберегли свою первинну форму та вигляд і тому гостро стоїть питання щодо збереження та реконструкції таких об'єктів. Існує кілька технік з реконструкції, наприклад: відновлення, охорона і збереження та у деяких випадках відбудова. Сьогодні цілком можливо відтворити монумент у його основному вигляді. Відновлення монументів може бути кількох видів: історичного, сакрального, археологічного тощо. Оцінка методів відновлення містить, як естетичну, так і художню складову. Ключовим завданням є зберегти саму основу монументу. У сучасній теорії вважається, що будь яка реконструкція чи відновлення, розглядається як історичне спотворення, крім випадків, що спричинили псуванню монументів (природних катастроф, війни). Значну роль в мистецтві архітектури та теорії по збереженню пам'ятників, відіграв Алоїз Рігель. Рігель вважав, що «люди недооцінюють значущість історичних пам'яток, натомість віддає перевагу новим, сучасним спорудам». Вчення Рігеля переросли у загальні правила у теорії збереження монументів [2].

Культура нерозривно і причинно-наслідково пов'язана із ідентичністю і вона виступає її зовнішньою ознакою. Саме згадані пам'ятки утворюють основу історичної пам'яті українців і поляків. Після незалежності України у Львові спостерігаємо картину, яка відображає стан українсько-польської толерантності. один мужчина в Перемішлі на питання «Чим для

тебе є Польща, а чим Україна?» відповів:

«Отже, це для мене дві батьківщини. Одна та, де жили діди та прадіди – Польща, а друга для вдосконалення мови, культури – Україна. Я не розмежований – ідентифікуюся з українцями, а з іншого боку тут живу, тут працюю, тут моя батьківщина» (переклад з польської).

Друга цитата стосується змішаної родини:

«Я є полькою, але мій батько був українцем і я завжди поважала українську культуру і релігію. На великі свята йду до церкви і вмію розмовляти, і польською, і українською мовами. Моя душа є і польською і українською» (переклад з польської) [8].

За останні роки Львів набув зовсім іншого вигляду. Місто стає дедалі привабливішим для туристів. Один з елементів сентиментального туризму – це повернення, з метою кращого пізнання чи усвідомлення. Польський турист, який вперше відвідує Львів та користується різними послугами, при абсолютній сатисфакції повернеться знову і можливо не один, а з сім'єю чи друзями. Це прекрасний приклад сентиментального туризму, приємні спогади, що залишив після себе Львів, зумовлюють здійснити ще одну поїздку. Саме це і є туристичною ностальгією. За різними авторами, які описують сентиментальний туризм, можна виділити спільну рису, що такий вид туризму

зумовлює туриста до пошуку свого коріння та місця народження. Дане дослідження розширило межі такого визначення.

Висновки. Про місто Львів написано багато: науково-історичного, мистецтвознавчого, міфічного, але автор не міг не висловити свого бачення у даному дослідженні. Місто має великий потенціал для розвитку сентиментального туризму завдяки багатій культурній спадщині. Польські туристи найчастіше приїжджають з мотивами екскурсійного, етнографічного, сентиментального туризму. Важливими елементами сентиментального туризму є пошук емоційної та естетичної складової, пошук власної ідентифікації. Львів для поляків є особливо близьким і одним з найкрасивіших європейських міст, що входить до Світової спадщини культури ЮНЕСКО.

Велика кількість туристичних об'єктів при належному капіталовкладенні можуть стати більш привабливими для туристичного відвідування і влада на різних рівнях повинна бути зацікавлена у таких операціях для приваблення більшого потоку туристів, зважаючи на вищезгадану історію та цінність туристичних місць. У цьому випадку, влада мусить підтримувати місто в належному стані, щоб туристам хотілось повертатись. Львів підтверджує статус «культурної столиці» України.

Література:

1. Бадяк В. П. Культурна спадщина поляків у Львові в пам'яткоохоронній діяльності радянських органів влади повосенних років / В. П. Бадяк // Праці Центру пам'яткознавства : Збірник наукових праць. – 2011. – Вип. 19. – С. 40–56.
2. Виржиковська М. Відновлення історичних будівель та їх значення у туризмі / Малгоржата Виржиковська // Conditions of the Foreign Tourism Development in Central and Eastern Europe – Tourism in Geographical Environment (Volume 10) – Wrocław : Institute of Geography and Regional Development, 2008. – S. 23–30.
3. Маценко Г. Славетні гості Львова. Георгій Маценко. – Львів : «Апріорі», 2010. – С. 101, 103, 107, 152–157.
4. Моцок В. Українці та українська ідентичність у сучасному світі / В. Моцок, В. Макар, С. Попик. – Чернівці : «Прут», 2005. – 399 с.
5. Николишин Ю. І. Львів : Літературно-художнє видання / Ю. І. Николишин. – Львів : «Апріорі», 2004. – С. 7–65.
6. Олійник Я. Б. Географія: Україна і світ – 2-ге видання / Я. Б. Олійник, П. Г. Шищенко, А. В. Степаненко, П. О. Масляк. – Київ : «Знання», 2008. – С.190–192.
7. Харчишин О. Українсько-польське культурне пограниччя у новосучасному фольклорі Львові / Ольга Харчишин // Na pograniczu «nowej Europy». Polsko-ukraińskie sąsiedztwo. Seria: Studia Ethnologica / [redakcja Magdalena Zowczak]. – Warszawa : Wydawnictwo DiG, 2010. – 744 s.
8. Baraniecki L. Sentimental Tourism Development in East-Central Europe / Leszek Baraniecki, Aleja Wisniowa. – Wrocław : «Poland», 2011. – S. 53–137.
9. Oasdczy W. Ormianski pasterz Lwowa ksiadz arcybiskup Jozef Teodorowicz na tle dziejow ormianskich. Wlodzimierz Oasdczy, ks. Miroslaw Kalinowski, Marco Jacov. – Lublin; Lwow, 2015. – 271 s.
10. Swiatek M. The 20th anniversary of establishment St. Antoni the Patron of Jaslo / Mariusz Swiatek. – Jaslo, 2016. – S. 2–4.
11. Zin'ko Y. Implementation of elements of sustainable tourism in the Ukrainian Carpathians / Yuri Zin'ko, Marta Malska, Markian Malskiy, Natalia Amtoniuk // Conditions of the Foreign Tourism Development in Central and Eastern Europe – Tourism in Geographical Environment (Volume 10) – Wrocław : Institute of Geography and Regional Development, 2008. – P. 237.

References:

1. Badyak V. P. Cultural heritage of Poles in Lviv Heritage of Soviet authorities' postwar years / V. P. Badyak // Labour Centre monuments: Collected Works. – 2011. – Vol. 19. – P. 40–56.
2. Vyrzhikovska M. restoration of historic buildings and their importance in tourism / Malhorzhata Vyrzhikovska // Conditions of the Foreign Tourism Development in Central and Eastern Europe – Tourism in Geographical Environment (Volume 10) – Wrocław: Institute of Geography and Regional Development, 2008. – S. 23–30.
3. Matcenko G. Famous visitors of Lviv. Georgiy Matcenko. – Lviv : «Apriori», 2010. – P. 101, 103, 107, 152–157.
4. Motsok V. Ukrainian and Ukrainian identity in the modern world / V. Motsok, V. Makar, C. Popik. - Chernivtsi «Prut», 2005. – P. 399.

5. Nikolishin Y. I. Lviv Literary and artistic publication / Y. I. Nikolishin. – Lviv, «Apriori», 2004. – P. 7–65.
6. Oliynyk J. B. Location: Ukraine and the world - 2nd Edition / J. B. Oliynyk, P. G. Shishchenko, A. Stepanenko, P. A. Maslyak. – Kyiv «Knowledge», 2008. – S.190–192.
7. Harchishin O. Ukrainian-Polish border in present cultural folklore in Lviv / Olga Harchishin // Na pograniczu «nowej Europy». Polsko-ukrainskie sasiedztwo, Seria: Studia Ethnologica / [redakcja Magdalena Zowczak]. – Warszawa : Wydawnictwo DiG, 2010. – 744 s.
8. Baraniecki L. Sentimental Tourism Development in East-Central Europe / Leszek Baraniecki, Aleja Wisniowa. – Wroclaw: «Poland», 2011. – S. 53–137.
9. Oasdczy W. Armenian shepherd Lviv Archbishop Joseph Teodorowicz against History of Armenian. Wlodzimierz Oasdczy, ks. Mirosław Kalinowski, Marco Jacov. – Lublin; Lvov, 2015. – P. 271.
10. Swiatek M. The 20th anniversary of establishment St. Antoni the Patron of Jaslo / Mariusz Swiatek. – Jaslo, 2016. – S. 2–4.
11. Zin'ko Y. Implementation of elements of sustainable tourism in the Ukrainian Carpathians / Yuri Zin'ko, Marta Malska, Markian Malskiy, Natalia Amtoniuk // Conditions of the Foreign Tourism Development in Central and Eastern Europe – Tourism in Geographical Environment (Volume 10) – Wroclaw : Institute of Geography and Regional Development, 2008. – P. 237.

Аннотация:

Виталий Козовый. ЛЬВОВ – ГОРОД ИСТОРИИ И СЕНТИМЕНТАЛЬНОГО ТУРИЗМА.

В статье рассматривается информация по поводу развития сентиментального туризма в пределах города Львов, а также, какие объекты являются потенциально привлекательными для развития сентиментального туризма: архитектурные памятники, сакральные объекты, памятники. Упоминается о польском историческом и культурном наследии. Освещается важность исторических сооружений, их восстановление и реставрация. К примеру, проанализировано девять объектов, которые расположены в центре города и они подчеркивают туристическую и историческую насыщенность Львова. Исторические данные служат фундаментом этого исследования.

Ключевые слова: Львов, сентиментальный туризм, Польша, украинская диаспора, памятники, сакральные объекты.

Abstract:

Vitalii Kozovyy. LVIV – HISTORIC CITY OF SENTIMENTAL TOURISM.

The article deals with the facts that will stimulate sentimental tourism development within Lviv territory and also what kinds of objects are potentially attractive for such tourism, including: architectural and sacred objects, monuments. It goes with polish historical and culture heritage.

The investigation gives a better understanding about importance of historical complexes and their restoration. Furthermore, it's been given interact between ukrainians and polishes in tourism .It exposes history facts and dates in order to prove the meaning of the particular article. For instance, nine objects that represent touristic and historic importance within centre of the city had been analyzed. Historic facts are the foundation of the particular investigation. During the investigation, nine objects has been photographed and represented in table. The chosen objects are: The Latin Cathedral; The Boim Chapel; Lviv Town Hall; The Dominican Church; The Church of Jesus Transfiguration; The Arsenal Museum; The Dormition Church; The Saints Peter and Paul Garrison Church; The Armenian Cathedral. They located within The Market Square.

It was important to set up the meaning of phrase “Lviv is a cultural capital of Ukraine”. In such case, our government should be interested to keep the city in decent conditions and to extend touristic possibilities. The key priority of sentimental tourism is searching esthetic and emotional elements and identity with place of visiting. Tourists from Poland are always warm-welcome guests in Lviv. Given materials of different touristic objects, prove rich kind of Polish culture (also other nations) and a work that had been done in the past. That's a variation of it and how we can use this heritage nowadays.

About Lviv written many: the scientific and historical, art, mythical, but the author could not express his vision in this study. The city has great potential for tourism due to sentimental rich cultural heritage. Polish tourists often come from the tour based, ethnographic, sentimental tourism. Important elements of sentimental tourism is the search for emotional and aesthetic component search of their own identity. Lviv for Poles are particularly close and one of the most beautiful European cities, which is a World Heritage Cultural Site.

Key words: Lviv, sentimental tourism, Poland, Ukrainian diaspora, memorials, sacred objects.

Надійшла 27.04.2017р.